

A felperes jogelődje 1996. augusztus 2-án bérleti szerződést kötött a C. Lízing Kft.-vel egy A. típusú személygépkocsira, majd 1999. február 26-án ugyanezen társaságtól egy R. típusú személygépkocsit bérelt 2 éves időtartamra. A havi bérleti díjfizetést követően a bérleti szerződés, illetőleg a felmondás lejárta után mindkét személygépkocsit a bérbeadó C. Kft. értékesítette. A vételár mindkét esetben 50 000 forint volt. A vevők a bérbevevő P. I.-né veje, illetőleg menyje voltak. Az adóhatóság - vizsgálva a felperes jogelődjének ezen ügyleteit - megállapította, hogy a tartós bérleti szerződések pénzügyi lízingnek minősülnek, ezért a számvitelről szóló 1991. évi XVIII. törvény (a továbbiakban: Számv. tv.) 45. § (1) bekezdése alapján a vizsgált időszakra vonatkozóan elszámolt bérleti díj és a le nem vonható előzetesen felszámított általános forgalmi adó ráfordításként elszámolt összege az adózás előtti eredményt megnöveli, a társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tao tv.) rendelkezéseinek alkalmazásával, figyelemmel az értékcsökkenési elszámolásra is. Ezen túlmenően megállapította az adóhatóság azt is, hogy a felperes eljárása ellentétes volt az általános forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 33. § (2) bekezdésében foglaltakkal is, mely szerint nem vonható le az előzetesen felszámított adó személygépkocsi beszerzés esetén, ha a beszerzés nem továbbértékesítési céllal történik.

Mindezek alapján az első fokú adóhatóság a felperest személyi jövedelemadó és járulék megfizetésére kötelezte.

A fellebbezés folytán eljáró alperes - mint másodfokú hatóság – határozatával összecszerűségben változtatta meg az első fokú határozatot, egyben a felperes terhére 3 291 200 forint adókülönbözetet, 1 841 000 forint bírságot és 1 723 000 forint késedelmi pótlékot állapított meg.

A felperes keresetében e határozatok hatályon kívül helyezését kérte.

A megyei bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. A bíróság megállapította, hogy a felperes esetében igazolt volt az adómegkerülési cél. Két gépjármű vonatkozásában a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja tv.) 69. § (5) bekezdés a) pontja szerint természetbeni juttatás volt megállapítható. Az adóhatóság a beszerzési bruttó érték meghatározása mellett figyelemmel volt az értékcsökkenési leírás elszámolására is, így bár mértékében nem meghatározottan, a kamatösszegek elszámolása is megtörtént a ráfordítások között.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet.

Megismételte azt a jogi álláspontját, hogy az adott esetben nem lízingszerződés, hanem gépjármű bérleti szerződés történt. Hangsúlyozta, hogy a perbeli szakértő is megállapította, hogy a felperes könyvvezetése helyes volt, a jogszabályok szerint történt. A felperes továbbra is sérelmezte az elszámolás módszerét is.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság megállapítja, hogy az adózás rendjéről szóló 1990. évi XCI. törvény (a továbbiakban: Art.) 1. § (7) bekezdése szerint az adóhatóság jogosult a szerződéseket, ügyleteket valódi tartama szerint minősíteni. A rendelkezésre álló adatok alapján az adóhatóság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperesi jogelőd és a lízingbe adó cégek, a két gépkocsi vonatkozásában valójában lízingszerződést kötöttek. A két személygépkocsi kétéves bérleti időtartamának ideje alatt lényegében a személygépjárművek teljes vételárát kifizette a felperes, majd ezt követően maradványértéken bruttó 50 000 forintért kerültek a gépkocsik eladásra a felperes ügyvezetőjének családja részére. Az adóhatóság és az elsőfokú bíróság a szerződési láncolat megfelelő értékelésével állapította meg, hogy a valós ügylet szerint a felperes képviselője, jogelődje,

saját családja részére vásárolta meg a gépjárműveket, amelyek beszerzési értékét bérleti díj címén a vállalkozása elszámolta. Az adóhatóság a jogügyletek valós tartalmának megfelelően jogosult volt az adójogi következtetések levonására. A Legfelsőbb Bíróság rögzíti: helyesen utalt az elsőfokú bíróság ítéletében arra is, hogy a meghallgatott szakértő könyvvitel-technikailag minősítette a felperes elszámolását, a felperes az általa megfelelőnek tartott minősítés szerint könyvelte a gazdasági esemény tételeit. Az adóhatóság ezzel szemben a megállapításainak megfelelően jogszerűen rendelkezett az adójogi következmények számszerűségéről is. Az Sza tv. 69. § alapján ugyanis természetbeni juttatásnak az a juttatás minősül, amelyet a magánszemély természetben kap, értéke pedig az az összeg, amely a juttató részére nem kerül megtérítésre. A bérleti díj nagyságrendjét tekintve megfelelt a lízingdíjnak, magába foglalta a bérbe vett gépjármű beszerzési értékén felül a kamatot is. A kamatot is tartalmazó lízingdíj volt a természetbeni juttatás alapja.

Mindezekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy az adóhatóság határozata és a jogerős ítélet a jogszabályoknak megfelel, ezért az ítéletet az 1952. évi III. törvény (Pp.) 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. (Legf. Bír. Kfv. I. 35 013/2005.)